

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **M. J.**
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Tomkem,
sídlem Polská 4, Karlovy Vary,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,**
sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KK/1849/DS/20-3 ze dne 18. 5. 2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce požádal Magistrát města Karlovy Vary o výměnu tuniského řidičského průkazu za průkaz vydaný Českou republikou. Magistrát tuto žádost zamítl, neboť dospěl k závěru, že předložený řidičský průkaz neodpovídá požadavkům jednotlivých úmluv o silničním provozu a nelze jej proto vyměnit. Následnému odvolání žalobce žalovaný zamítl a rozhodnutí magistrátu po dílčím zpřesnění výrokové části potvrdil. Ztotožnil se s tím, že předložený tuniský průkaz neodpovídá požadavkům právní úpravy zejména proto, že jednotlivé údaje v něm nejsou řazeny a číslovány tak, jak mají být, a ne všechny

jsou uvedeny ve správném jazyce. Odmítl, že by se jednalo o přepjatý formalismus; svůj náhled naopak považoval za nezbytnou přísnost odpovídající smyslu standardizace na základě mnohostranných mezinárodních smluv. Dále pak nepovažoval za významnou skutečnost, zda žalobci byl vyměněn tuniský řidičský průkaz za švýcarský. Takový postup švýcarských úřadů nebyl v řízení prokázán a není pro české úřady závazný. Nadto vzbuzuje podezření, že žalobce má vícero řidičských průkazů, což není přípustné.

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V uvedl, že je přesvědčen o tom, že předložený tuniský řidičský průkaz je způsobilý k výměně za průkaz český. Podle žalobce je podstatné, zda jsou nezbytné údaje v tuniském průkazu uvedeny, nikoliv zda jsou číslovány. Je zjevné, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění. Ve správním řízení doložil i švýcarský řidičský průkaz, z čehož plyne, že Švýcarsko nemělo s výměnou problém. Švýcarsko není členským státem EU, takže nic žalobci nebrání, aby měl jeho řidičský průkaz, který používá pouze na jeho území. Podle žalobce musí smluvní strany Úmluvy o silničním provozu podepsané ve Vídni roku 1968 (konsolidované znění publ. pod č. 83/2013 Sb. m. s.; „Vídeňská úmluva“) uznat řidičský průkaz vydaný jinou smluvní stranou. Dále pak žalobce uvedl, že český text přílohy 6 odst. 4 Vídeňské úmluvy zdánlivě odpovídá jejímu anglickému znění. Žalobce nicméně toto ustanovení vykládá jinak. Jednotlivé údaje musí být v řidičském průkazu obsaženy, nikoliv však nutně pod čísly jak je uvádí příloha. Tato čísla mají pouze orientační povahu. Údaje zapisované do řidičského průkazu nepovinně nemusí být zapsány latinkou. Při obsahové shodě tuniského řidičského průkazu s požadavky úmluvy je neuznání tohoto řidičského průkazu přepjatým formalismem.
3. Žalovaný ve vyjádření setrval na závěrech svého rozhodnutí, které v části zopakoval, z části rozvedl. Zároveň poukázal na judikaturu řešící rozhodné právní otázky i důvody, pro které nepovažuje žalobu za důvodnou.

Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná.
5. Jak již uvedl žalovaný, soud se obdobnou právní otázkou nezabýval poprvé. Ve věci sp. zn. 57 A 103/2019 řešil stejný problém ve vztahu ke keňskému řidičskému průkazu na základě obsahové shodné žaloby (žalobce ostatně i nyní v odst. 10 a 11 žaloby píše o keňském průkazu, byť se věc týká průkazu tuniského) podané také německým státním příslušníkem zastoupeným týměm advokátů. Lze jen připomenout, že žalobu rozsudkem č. j. 57 A 103/2019-43 ze dne 14. 11. 2019 zamítl, Nejvyšší správní soud pak shledal úvahy krajského soudu po právu (srov. rozsudek č. j. 5 As 426/2019-26 ze dne 23. 10. 2020). To je žalobci známo, neboť žalovaný se na tyto rozsudky i jejich argumentaci odvolal v odůvodnění naříkaného rozhodnutí. Stejně tak by žalobci měly být prostřednictvím jeho zástupce známy rozsudky zdejšího soudu č. j. 30 A 214/2018-41 ze dne 6. 5. 2020 a č. j. 77 A 13/2020-33 ze dne 28. 8. 2020 k téže právní otázce.
6. Jde tedy o otázku v rozhodovací praxi řešenou. Přesto žalobce vůči závěrům těchto rozhodnutí nepředložil žádnou konkurující argumentaci. Za toho stavu soud považuje tuto otázku i za vyřešenou; v dílčích podrobnostech právní úpravy a jejích souvislostech žalobce odkazuje na přehledný výklad ve výše citovaných rozhodnutích.

Požadavky Vídeňské úmluvy o silničním provozu

7. Podstatou sporu bylo prakticky pouze to, jak vyložit přílohu č. 6 Vídeňské úmluvy a jak

její pravidla aplikovat na skutkové okolnosti případu žalobce.

8. Žalobce se předně dovolával čl. 41 odst. 2 písm. b) Vídeňské úmluvy. Z něj však neplyne nic jiného, než že smluvní strany úmluvy mají uznat řidičský průkaz, který odpovídá ustanovením přílohy 6 této úmluvy (srov. odst. 19–22 rozsudku č. j. 5 As 426/2019-26).
9. Dále pak žalobce tvrdil, že postačuje obsahová shoda tuniského řidičského průkazu s požadavky přílohy 6 Vídeňské úmluvy, nikoliv jen shoda formální. Tak tomu není. Z přílohy 6 této úmluvy je zřejmé, že určuje náležitosti řidičského průkazu i jejich přesné pořadí. Standardizace a unifikace mají svůj zřejmý smysl právě z hlediska bezproblémového, jednoduše proveditelného uplatňování této mnohostranné mezinárodní smlouvy. Nejde tedy o bezúčelný formalismus (srov. odst. 24–28 rozsudku č. j. 5 As 426/2019-26).
10. Žalobce předložil alternativní jazykový výklad přílohy 6 odst. 4 autentického anglického textu úmluvy ve znění od 29. 3. 2006 („*It is compulsory to indicate in the permit the data listed under the numbers given below*“) v tom smyslu, že řidičský průkaz musí obsahovat údaje, které úmluva pro přehlednost samotného výčtu číselně označuje (zjednodušeně: část věty *under the numbers given below* se podle žalobce pojí především se slovesem *listed*, nikoliv *indicate*). Takto pojatý argument neobstojí již s ohledem na text odst. 5 přílohy 6 („*...shall be entered on the driving permit under the numbers given below*“), který toto dvojí chápání nepřipouští – nepovinné údaje podle tohoto ustanovení zjevně musí být *zapsány pod uvedenými čísly*. Není zřejmého důvodu, proč by to u údajů povinných mělo být jinak. Tento náznak jazykového výkladu však nelze přeceňovat již jen proto, že autentických jazykových verzí Vídeňské úmluvy je několik, přičemž žalobce ani netvrdil, že by jím provedený výklad anglického znění platil i pro znění čínské, francouzské, ruské a španělské (srov. 56 této Vídeňské úmluvy ve spoj. s čl. 33 Vídeňské úmluvy o smluvním právu, publ. pod č. 15/1988 Sb.). Celkově lze říci, že metody i prameny mezinárodního práva jsou vcelku ustálené. Pokud má žalobce za to, že se správní soudy při výkladu Vídeňské úmluvy mýlí, nic mu nebránilo v tom, aby označil *travaux préparatoires*, či důkazy o praxi zakládající dohodu stran, týkající se výkladu úmluvy, popřípadě jiné prameny mezinárodního práva či poznání mezinárodního práva, které by jeho argumentaci potvrdzovaly (srov. čl. 31–32 Vídeňské úmluvy o smluvním právu). Relevantní mezinárodněprávní argumentaci však žalobce nepředložil. Soud tedy nemá důvod měnit doposud zastávaný výklad, že údaje musí být v řidičském průkazu uvedeny a označeny přesně tak, jak to stanoví příloha 6 Vídeňské úmluvy.
11. K námitkám údajně chybějícího číslování, poznámek pod čarou a absence povinnosti uvádět nepovinné údaje latinkou, lze jen stručně říci, že žalobce směšuje dvě různá znění Vídeňské úmluvy (do 28. 3. 2006 a od 29. 3. 2006). Také není zřejmé, jak by to mělo mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, ani jakým způsobem by tato tvrzení měla podporovat jednotlivé žalobní body. Proto soud pouze konstatuje, že tato argumentace především nemá vliv na důvodnost žaloby a vedle toho je i nesprávná. Je zjevné, jaké údaje mají být pod jednotlivými čísly uvedeny a že mají být uvedeny i latinkou (popřípadě anglickým skriptem).
12. Obecně tedy lze říci, že právní východiska napadených rozhodnutí odpovídají požadavkům Vídeňské úmluvy, žalovaný tedy posoudil tuto interpretační otázku správně. Není proto důvod uvažovat o přednostní aplikaci této úmluvy před některými pravidly vnitrostátního práva České republiky.

Uplatnění obecných východisek na věc žalobce

13. Žalobce netvrdil, že by jím předložený tuniský řidičský průkaz obsahoval všechny údaje označené tak, jak to vyžaduje příloha 6 Vídeňské úmluvy ve smyslu výše uvedeného výkladu. Za toho stavu nezpochybnil skutková zjištění správních orgánů ani správnost aplikace práva na konkrétní okolnosti jeho případu. Soud proto jen shrnuje, že řidičský průkaz neodpovídající svým obsahem a formou požadavkům přílohy 6 úmluvy nebylo možné vyměnit podle § 116 odst. 3, 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve spoj. s § 10a vyhlášky č. 31/2001 Sb., o řidičských průkazech a o registru řidičů. V tom ohledu správní orgány postupovaly po právu.

Relevantní znění Vídeňské úmluvy

14. Nad rámec nezbytného pak soud upozorňuje, že výše konstatované nedostatky předloženého tuniského řidičského průkazu také způsobují obtíže z hlediska určení toho, jaké právo se na věc žalobce vlastně má uplatnit. Z tohoto tuniského řidičského průkazu totiž není zcela zřejmé, kdy byl vydán (srov. pro kontrast zcela jasně uvedený údaj ve švýcarském průkazu žalobce). Správní orgány vyšly z toho, že tuniský řidičský průkaz žalobce byl vydán v roce 2005. Jediné odpovídající datum na průkazu („*date de délivrance*“) se přesně shoduje s daty nabytí řidičského oprávnění („*date de délivrance per catégorie*“). Jistě není nemožné, aby byl průkaz vystaven v den udělení oprávnění, nejví se to však jako pravděpodobné. Dodržením požadavků Vídeňské úmluvy by tato nejistota odpadla.
15. Pokud však soud přijme pracovní závěr, že tuniský řidičský průkaz žalobce byl vydán v roce 2005, s ohledem na přechodná ustanovení čl. 43 Vídeňské úmluvy měly být náležitosti tohoto řidičského průkazu posuzovány podle znění úmluvy platného do 28. 3. 2006, nikoliv ve znění od 29. 3. 2006, jak činily správní orgány i žalobce. Za toho stavu tedy správní orgány pochybily, nicméně žalobce jim toto pochybení nevytýkal a fakticky mu přišlo i vhod. Vídeňská úmluva ve znění do 28. 3. 2006 totiž v příloze 6 odst. 4 naprosto jasně stanovila, že řidičský průkaz musí obsahovat následující údaje, *před nimiž nebo za nimiž se uvedou číslice 1 až 11* („*they shall be preceded or followed by the numbers 1 to 11*“). Proti tomuto jasnému původnímu znění by se argumentace žalobce zjevně prosadit nemohla, neboť své právo dovozuje z domněle nejasného znění od 29. 3. 2006. Zbývá jen podotknout, že tuniský řidičský průkaz žalobce neodpovídá ani jednomu z těchto znění přílohy 6 Vídeňské úmluvy.
16. Výrok i odůvodnění napadených rozhodnutí jsou tedy v jádru v souladu se zákonem, neboť přes aplikaci ustanovení Vídeňské úmluvy v nesprávném znění fakticky *správně* uplatňují *odpovídající* právní normu (pravidlo chování) na zjištěný skutkový stav. Tedy že předložený řidičský tuniský průkaz žalobce neodpovídá svými náležitostmi požadavkům přílohy 6 Vídeňské, a nelze jej proto vyměnit za průkaz vydaný Českou republikou. Proto soud neshledal, že by uvedené pochybení mělo vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. I přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení byl týž jako při užití odpovídajícího práva (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 8 Afs 51/2007-87 ze dne 28. 7. 2009, č. 1926/2009 Sb. NSS).

Závěr

17. Soud z výše uvedených důvodů dospěl k tomu, že závěry žalovaného jsou v zásadě správné a řízení netrpí žádnými vadami. Proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec

běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. dubna 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu